

[A. Chr. Christensen.]

menkaldte derefter Lodsejerne til et Møde i Halvrimmen Gæstgivergaard sidst i Juli Maaned, og til dette Møde var Landbrugsministeriet ogsaa indbudt som Lodsejer. Ved dette Møde, der havde samlet mange Mennesker, var Hedeselskabets Direktør, Vestergaard, samt dets Ingeniører til Stede, og Staten var repræsenteret ved Skovrider Fabricius. Hedeselskabets Ingeniører redegjorde for deres forskellige Projekter, som jo kun var skitsemaessige, da der ikke havde været foretaget Opmaalinger i Marken. De havde to store Forslag og et mindre. Det sidste var nok det, der tiltalte os mest. Efter det kunde vi gaa til en delvis Afvanding af mindre Omraader med 4 eller 5 Pumpestationer uafhængige af hinanden.

Men det brændende Spørgsmaal paa Mødet var: Hvorledes stiller Staten sig, som er Indehaver af et Areal omtrent saa stort som 2 000 Tdr. Land for det østlige Digelags Vedkommende? — det Areal, der er belagt med Digeskat, er paa mellem 5 000 og 6 000 Tdr. Land. Vil Staten overlade sine Arealer til Digelaget, eller vil Staten deltage med Lodsejerne i en Sænkning af Vandstanden, hvorved store Dele af Statens Arealer bliver tørlagt? Dette Spørgsmaal er af den allerstørste Interesse for Lodsejerne deroppe, ved disse Inddæmninger. Og Befolkningen kan ikke forstaa, at Staten vil stille sig anderledes her, end den har gjort andre Steder, hvor der er blevet udført Dæmningsforetagender, f. Eks. var det fremhævet i den omtalte Henvendelse til Regering og Rigsdag, hvordan Staten havde stillet sig overfor de lollandske Digelag og Digelagene nede ved Ribe. Regeringen maa huske, at disse Digeanlæg blev udført i Krigens allerdyreste Tid, og der er en ret stor Gæld at forrente og afdrage. Restgælden udgjorde i Januar 1928 116 000 Kr., og selv om de ordinære Afdrag er betalt, saa har Digelaget maattet optage Laan, fordi der har været saa store Bekostninger paa Digerne paa Grund af Storm og Højvande, og et enkelt Sted har Dæmningen helt været gennembrudt. Digelagets Bestyrelse har nu set sig nødsaget til at forhøje Digebidraget med 10 Ø. pr. Part, saa at der nu betales 60 Ø. pr. Digeskatpart, og da Parterne udgør 26 727, bliver det et Beløb paa 16 036 Kr. 20 Ø., som Lodsejerne aarlig maa udrede til dette Dæmningsforetagende, som vi alligevel først kan faa det fulde Udbytte af, naar Vandstanden bliver sænket mindst 2 Fod.

Dette er Stillingen for det østlige Anlæg mellem Øland og Gjøl, hvor der dog er

mellem 5 000 og 6 000 Tdr. Land til at bære Digeskatten. Helt anderledes stiller Forholdet sig for det vestlige Digeanlæg mellem Øland og Atterup, hvor der kun er ca. 1 800 Tdr. Land til at bære Digeskatten. Der er 90 010 Digeskatparter, og der betales nu 37 Ø. pr. Part. Dette bliver en samlet Sum af 33 303 Kr. 70 Ø., som Lodsejerne af disse 1 800 Tdr. Land aarlig maa udrede til dette Anlæg. At dette er en overmaade tyngende Byrde for disse Lodsejere, siger sig selv. Flere almindelige Gaarde maa betale fra 200 til 400 Kr. i aarlig Digeskat, ja, en Husmand, som har 11 Tdr. Land, maa udrede 191 Kr. i Digeskat. Ogsaa her har man haft saa overordentlig store Vedligeholdelsesudgifter. Dæmningen er nemlig ikke her som ved det østlige Anlæg belagt med Granit, men med Cementplader, og de har vist sig ikke at kunne holde overfor Saltvandet. Derfor har Storm og Højvande gjort stor Skade paa Dæmningen, hvorfor Digelagets Bestyrelse i Fjor henvendte sig til det høje Trafikministerium om et Tilskud til Dæmningsens Istandsættelse. Desværre blev Andragendet, saa vidt mig bekendt, afslaaet af den højtærede Trafikminister. Restgælden var i Januar 1928 for det vestlige Anlæg mellem Øland og Atterup 271 000 Kr.; men ogsaa her har man været nødsaget til at forhøje Digeskatten med 5 Ø. pr. Part. Det ser underligt ud for Beboerne, at Regeringen stiller sig saa afvisende overfor Digelagene deroppe, fordi de bor paa den anden Side Limfjorden.

Her er ikke Tale om noget økonomisk Offer for Staten, da disse Arealer ikke har nogen Værdi for den og heller ikke vil faa det i en overskuelig Fremtid. Hvis disse Vandarealer skal faa nogen virkelig Værdi, skal der ofres noget derpaa. Jeg mener derfor, at hvis Staten vilde overlade Digelagene disse Arealer, vilde Lodsejerne Tid efter anden kunne frembringe nogen Værdi, der vilde kunne gaa til at aflaste den tyngende Digeskat.

Man vil maaske fra anden Side hævde, at der ogsaa er andre Interesser, der gør sig gældende, at der ogsaa er et Fiskerispørgsmaal, der har Krav paa Opmærksomhed. Det er ogsaa rigtigt, men jeg maa sige, at der er ingen som helst Uoverensstemmelse mellem Fiskerne og Lodsejerne om dette Spørgsmaal. Da Sagen sidst var til Behandling her i dette høje Ting, skrev Aalborg og Omegns Fiskeriforening den 13. November 1928 i „Aalborg Amtstidende“ følgende, som jeg med den højtærede Formands Tilladelse gerne vil citere: